

Overfor denne Udtalelse, som altsaa ikke drejer sig om Professor Larsens Embedsvirksomhed i Ministeriet, men om hans Stilling som Formand for Censorerne, kan det maaske have sin Interesse at høre Ordlyden af en Adresse, som i disse Dage er indkommet til Professor Larsen, og som er underskrevet af 163 Seminarielærere og -forstandere, praktisk talt af saa godt som alle Seminarieledere og Seminarielærere i vort Land; denne Udtalelse tør man altsaa nok tage som Udtryk for, hvad sagkyndige, der igennem mange Aar har kendt Professor Larsens Virksomhed, mener om den. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse, hvad disse Mennesker har underskrevet:

„Undertegnede Seminarieforstandere og Seminarielærere tillader sig herved at udtale vor Sympati for og Tillid til Dem og Deres Embedsførelse. I de mange Aar, De har færdedes mellem os som Censorerne Formand, har De vist Dem som en Mand, der selv tilstræbte Retfærdighed og Redelighed og tilskyndede os andre til det samme. Gennem Deres store Samvittighedsfuldhed, vaagne Interesse og rige Erfaring blev De en Vejleder, hvis Raad vi trygt kunde følge, og hos hvem vi mødte stor Hensynsfuldhed og vid Forstaaelse. For alt dette bringer vi Dem en oprigtig Tak.“

Jeg mener, at denne Udtalelse fra saa godt som samtlige Seminarielærere og -forstandere i vort Land betyder saare meget; den kommer fra den Sagkundskab, vi paa dette Omraade for Øjeblikket har i Danmark, og naar der i Interviewet er hævdet, at Professor Larsen er Skyld i Eksamenterperiet, kunde jeg have Lyst til at gengive, hvad Forstander Bredstrup siger om Professor Larsens Forhold til Seminarielærerne, at han ikke lægger noget Tryk paa dem, men giver dem deres fulde Frihed, han siger: „Efter min Erfaring giver Professor Larsen den enkelte Lærer al den Bevægelsesfrihed indenfor de givne Rammer, som man med Rimelighed kan forlange“. Det er muligt, at ogsaa jeg kunde ønske noget mindre Lektie læsning paa vore Seminarier, men jeg kan ikke se noget Bevis for, at det er Professor Larsen, som har opretholdt den, og i alt Fald forekommer det mig ganske ejendommeligt, at den højtærede Minister kritiserer dette Forhold, naar der nu paa Tingets Bord for anden Gang ligger et Forslag, som stiller betydelig skærpede Fordringer for Optagelsen paa Lærerskolerne, altsaa kræver mere Lektie læsning, og som paa Seminarierne vil indføre en Række obligatoriske Fag — jeg

skal navnlig nævne de to fremmede Sprog Tysk og Engelsk —, som selvfølgelig vil bringe betydelig mere Lektie læsning; thi det er jo ganske givet, at i samme Grad som man fylder Seminarierne med obligatoriske Fag, i samme Grad vil Muligheden for Elevernes selvstændige Arbejde aftage.

Den højtærede Minister siger saa, at hun vil reformere Undervisningen paa Seminarierne. Jeg ved ikke, hvad Ministerens Mening er med det. Jeg har i alt Fald den Opfattelse af Sagen, at der nu ligger et Seminarieforslag paa Tingets Bord, og naar det er vedtaget og gennemført — og det er det Arbejde, vi skal i Gang med nu i denne Samling —, saa skal Seminarieundervisningen reformeres i Overensstemmelse dermed. Hvis den Opfattelse, jeg har, er rigtig, synes jeg ikke, der er megen Grund til at give sig til at reformere Seminarieundervisningen nu i dette Øjeblik, naar man staar med et Forslag som dette til Behandling her i Tinget. Jeg anerkender al god Reformiver, men jeg synes, at det er for megen Iver, om jeg saa maa sige, naar man ikke kan vente med den ønskede Reform, indtil dette Forslag er vedtaget, og hvis man vil det, er det dog ikke paa krævet, at Professor Larsen fjernes fra sin Stilling ved Seminarierne.

Danmarks Lærerforenings Formand, Hr. Viceskoleledertør Svane, har i sin Artikel i „Berlingske Tidende“ om denne Sag peget paa det Usikkerhedsmoment, at selv om en Mand er sagkyndig, flittig og dygtig, saa kan han dog paa Grund af sine Anskuelser være udsat for at blive fjernet fra sit Embede. Det er meget muligt, og det er vel ogsaa nogenlunde sikkert, at Professor Larsen om visse Skolespørgsmaal har en noget anden Mening end den højtærede Minister. Men det mener jeg maa være hans Sag. Alle vi andre har dog Lov til at have vore Meninger. Naar han ellers opfylder sine Embedspligter, er det jo en grundlovsmæssig Ret, man har, i Tale og Skrift at hævde sin Overbevisning. Jeg ved vel, at det i visse Lande er saadan, at ved et Ministerskifte skifter ogsaa de højere Embedsmænd i Administrationen. Jeg vilde dog finde det meget uheldigt baade med Hensyn til Administrationens Udførelse og Udgifterne ved den, om vi skulde faa et tilsvarende Forhold her i Landet. Nu er Professor Larsen en Mand paa 65 Aar, og ret længe kan han efter Tjenestemandsløven ikke blive ved at virke. Han har imidlertid en saadan Fortid baade som Seminarieforsand og fra sin Virksomhed i Ministeriet, at jeg synes, han nok maatte kunne gøre